

Назустріч багряному сонцю що встає в
димотумані з-за похмурої сопки
Я шлю свій рожевий привіт.
І сонцю і димній бухті й цьому паропластові
щойно з Америки прибулому
Також моє поважання.

А в суботу я піду в мережчату залу місцевого
«Золотого Рогу»
Де концерт бемольний має дати скрипачка
в ажурній сукні.
Звичайно ми з нею чужі й далекі й навряд
щоб я наважився сказати їй моїх кілька
дерзостей
Але ж мушу я кинути їй комплімента,
привітавши шовкові оаз-волоски під її
еластичною пахвою.

Я дивлюсь у вікно на жовнірів і на те як
розвантажують пароплав
«HENRIK IBSEN NORTH»
І також на маневруючий на пристані потяг
з кількома брудними червоними повізками.
Занімів Морзе латунний інвалід ніч пройшла
більш немає депеш
Ранкові моє вранішнє привітання.

28. I. 1916. Владивосток

«Більш немає депеш...» Поет у цей час служив військовим телеграфістом (див. [вступну статтю](#)).

З циклу «Осінь рана». 1915—1916.

Текст наводиться за збірником «Михайль Семенко. Поезії», 1990 .